

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΩΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 4 Ἰουλίου 1955 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος Θ'. Ἀριθ.— 211— Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΕΠΙ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ

Ἐάν ἡ ἐπίγειος ζωὴ τοῦ Σωτῆρος μας ἀποτελεῖ τὴν ὕψηλὴν κορυφὴν τῶν ἰδανικῶν, ποῦ ὀφείλει νὰ ἐνσαρκώσῃ ὁ Χριστιανός, ἡ ζωὴ καὶ ἡ δρᾶσις τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἀποτελοῦν τὰς μαθηματικὰς ἀποδείξεις, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ πλησιάσῃ τὴν κορυφὴν αὐτὴν ἢ τοῦλάχιστον δύναται νὰ κατευθύνεται πρὸς αὐτήν. Εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἡ ἀπόλυτος ἐξομολόγησις τῆς ζωῆς μας πρὸς τὴν ζωὴν ἐκείνου εἶναι κάπως ἀδύνατος ἀπὸ τὸν βεβαπτισμένον εἰς τὴν θάλασσαν τῶν ἀδυναμιῶν ἄνθρωπον. Ὁ Κύριος ἐπ' αὐτοῦ εἶπε, ὅτι πᾶσα δικαιοσύνη τοῦ ἀνθρώπου θεωρεῖται μὲ τὸ κριτήριον τῆς τελειότητος, ὡς ράκος. Οὐδέποτε δὲ ἄνθρωπος, ἐνὸσω ζεῖ, δύναται νὰ ἱσχυρισθῇ ὡς ἐκεῖνος, ὅτι ἁμαρτίαν οὐχ ἐποίησεν, οὐδ' εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ!! Αὐτὸ τὸ γεγονός ἐνισχύει τὴν αὐθάδειαν τῶν ραθύμων καὶ κατὰ παρωδίαν Χριστιανῶν, ὥστε μετὰ θράσους νὰ λέγουν εἰς ἐκάστην περὶ πτωσιν: «μὰ δὲν εἶμαι Χριστός, ὥστε νὰ κάνω, ὅτι ἐκεῖνος ἔκανε», καὶ πολλαπλασιάζει τὴν συντριβὴν τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ τέκνων, τὰ ὁποῖα θεωροῦν σκοπὸν εἰς τὴν ζωὴν των, νὰ βαδίζουσιν, ὡς ἐβάδισεν ἐκεῖνος.

Ὅσον ἰσχυροτέρα εἶναι ἡ προσπάθεια τῆς προσεγγίσεως πρὸς τὴν Ἀγίαν καὶ ὕψηλὴν κορυφὴν τῶν Εὐαγγελικῶν ἀξιών, τὸν Χριστὸν καὶ ὅσον ἡ ἀπόστασις μεταξὺ ἡμῶν καὶ Ἐκείνου περιορίζεται εἰς τὸ ἐλάχιστον, τόσον καὶ ἡ ζωὴ μας καθίσταται ἀγιωτέρα καὶ ὁ σκοπὸς τῆς σωτηρίας μας πραγματοποιεῖται ἀποτελεσματικώτερον. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ ζωὴ τῶν Ἀγίων, ἰδιαίτατα δὲ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, εἶναι πάντοτε κεφάλαιον ὑψίστης διδασκαλίας διὰ τὸν ἀγωνιζόμενον ἄνθρωπον.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ὑπῆρξαν ἄνθρωποι! Εἰς τὰ Εὐαγγέλια, τὰς πράξεις, τὰς ἐπιστολάς των διαφαίνεται ἡ ἀσθένεια τῆς ἀνθρωπίνης φύ-

σεως. Φρικτὰ ἀδυναμίαι χαρακτηρίζουν τὴν συμπεριφορὰν των. Ἀναφέρομεν μερικὰς τοιαύτας, οὐχὶ ἀσεβοῦντες πρὸς τὴν μνήμην των, ἀλλὰ ἐπιδιώκοντες νὰ τονίσωμεν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν τελειότητα. Οὕτω διακρίνονται διὰ τὴν φιλοπρωτείαν των, οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεββεδαίου. Πόσον χαρακτηριστικὴ ἡ σκηνὴ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ Ἰακώβου ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρος καὶ ζητούντων νὰ καθίσωσιν εἰς ἐκ δεξιῶν καὶ εἰς ἐξ εὐωνύμων; Ἡ ἄρνησις τοῦ Πέτρου! Ἡ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! Ὁ παροξισμὸς Βαρνάβα καὶ Παύλου! Ὁ ἐξοργισμὸς τοῦ Παύλου, ἀποκαλέσαντος τὸν ἀρχιερεὰ «τοῖχον κεκονιαμένον». Ὅλα αὐτὰ δεικνύουν πόσον «ἀνθρώπινον» ὑπῆρξαν οἱ ἀπόστολοι. Ποῦ λοιπὸν εὐρίσκεται τὸ σημεῖον τῆς ὑπεροχῆς των καὶ τί τοὺς κατέστησε ἀγίους;

Διακρίνονται διὰ τὴν αὐτογνωσίαν των παρουσιάζονται, ὅταν οἱ ἴδιοι γράφουν, μὲ μίαν ἀγίαν εἰλικρίνειαν χωρὶς νὰ προσπαθῇσιν νὰ ἀλλοιώσωσιν τὴν εἰκόνα τῆς πραγματικότητος. Δὲν ἐπιδιώκουν τὴν αὐτοδιαφήμισιν καὶ τὴν αὐτοδικαίωσιν. Καὶ ἡ αὐτογνωσία αὕτη, ἡ βαθυτάτη συναίσθησις τῆς ἐνοικουσεως ἀδυναμίας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοὺς ἐξησφάλιζε τὴν ἀγίον ταπεινώσιν ὁ ἀπόστολος Παῦλος βροντοφωνεῖ «δὲν εἶμαι ἄξιος, οὔτε ἀπόστολος νὰ λέγωμαι» Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον δὲν διακρίνεται εἰς τὴν ζωὴν των ἡ ἀπαισία κηλὶς τοῦ ἐγωῖσμο, τῆς αὐτοπεποιθήσεως. Κύπτουν τὰς ἀγίας των κεφαλὰς, πρὸ τοῦ μεγαλείου τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ὁμολογοῦν, ὅτι δὲν ἦσαν ἄξιοι νὰ κληθοῦν εἰς τὸ ὕψιστον τοῦτο ἀξίωμα τοῦ Ἀποστόλου.

Αὕτη δὲ ἡ ἀπλότης τοῦ φρονήματος, τὸ ἀνεπιτήδευτον τοῦ χαρακτῆρος των, ἡ συναίσθησις τῆς ἀτελείας των, ἀπετέλεσαν τὴν βάσιν τῆς ἐνεργείας τῆς Χάριτος. Ἐάν ἡ χάρις θεραπεύῃ τὰ ἀσθενῆ καὶ ἀναπληρῇ τὰ ἐλλείποντα,

δὲν δύναται, παρ' ὅλην τὴν συντριπτικὴν δυνάμιν τῆς νὰ ἐπενεργήσῃ ἐπὶ τοῦ ἀλλαζόντος καὶ ἐγωῦστοῦ, διότι οὗτος δὲν δύναται νὰ ἴδῃ τὰ ἐν αὐτῷ ἐλλείποντα καὶ ἀσθενή, θεωρῶν τὸν ἑαυτὸν του τέλειον, ἄξιον καὶ ἱκανόν!

Ἡ ἐνοίκησις δὲ αὐτῇ τῆς Χάριτος, εἰς τὰς μακαρίας ψυχὰς τῶν, τοὺς κατέστησε ἀκατανικήτους μαχητάς. Διαβεβαιοῦν οἱ ἀπόστολοι ὅτι «μεῖζων ὁ ἐν ἡμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ». Καὶ ἡ συναίσθησις αὐτῇ τοὺς ἔρριψε εἰς τοὺς σκληροτέρους ἀγῶνας, τοὺς ἔφερε ἀντιμετώπους, μὲ Νέρωνας καὶ Διοκλητιανούς, καὶ τέλος τοὺς ἀνέδειξε νικητάς! Ἀνεδείχθησαν ἀνώτεροι τοῦ θανάτου καὶ οὐδέποτε τὸν ὑπελόγησαν. Δὲν ἐπαυσαν νὰ καλλιεργοῦν τὸ «ὄσιον, τῆς ψυχῆς τῶν». Γνωρίζοντες κάλλιστα τὴν ἀντινομίαν πνεύματος καὶ σαρκός, ἐφρόντιζον πάντοτε νὰ ἔχουν ὑποτεταγμένον τὸ σῶμα. Λέγει ὁ κολοσσός τοῦ χριστιανισμοῦ Παῦλος «ὑποπτάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ».

Τοὺς διακρίνει τὸ φιλάδελφον καὶ φιλόανθρωπον καὶ πρὸ παντὸς ἀνύστακτος ἔρωσ πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Τὸν ἠγάπησαν καὶ ἡ ἀγάπη αὐτῇ ὡς ἀναλλοκον πῶρ τοὺς ἐξέκαie καθ' ἐκάστην. χάριν Αὐτοῦ μυρίους ἐξευτελισμούς, μυρίους θανάτους, ἀδυσώπητα μαρτύρια ὑπέστησαν.

Ἀνθρώποι οἱ Ἀπόστολοι μὲ ἔντονον τὴν ἀνθρωπίνην πραγματικότητα! Κορυφὴ ὕψηλῃ, ὁ Σωτὴρ! Ἐκινήθησαν πρὸς τὴν κορυφὴν αὐτὴν οἱ Ἀπόστολοι, ὡς ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὕδατων· καὶ ἡ κορυφὴ αὐτῇ ἐκινήθη πρὸς τὰς ψυχὰς τῶν, διότι ἐξέτιμησε τὴν πίστιν, τὴν ταπεινώσιν, τὴν ἀγάπην! Καὶ συνηργάσθησαν τὰ δύο ἀντίθετα στοιχεῖα: ὁ ἀδύνατος ἄνθρωπος, μὲ τὸν Παντοδύναμον Θεόν.

Ἡ ζωὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων εἶναι ὁ τύπος τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς τοῦ Χριστιανοῦ. Δὲν γίνεται Χριστός ὁ χριστιανός, διότι «εἰς Ἅγιος εἰς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός», ἀλλ' ὁ Χριστός, ὅταν δῇ τὸ πλάσματάκι του νὰ ἔρχεται κοντά του, μὲ τὸ κεφάλι χαμηλὰ καὶ ὄχι μὲ φαρισαϊκὴν ὀρθοστασίαν τότε ὁ ἴδιος κινεῖται καὶ μπαίνει στὴν ψυχὴν καὶ «μονὴν παρ' αὐτῷ ποιεῖ».

Ἀγαπητοὶ ὁ καθεὶς ἐξ ἡμῶν πρέπει νὰ ἀναδειχθῇ ἓνας Ἀπόστολος, ὥστε καὶ πάλιν ἡ Ἐκκλησία μας λόγῳ τῶν χριστιανῶν νὰ γίνῃ ἀποστολική· Ὁ Κύριος θὰ μᾶς βοηθήσῃ ἂν ἡμεῖς τὸ θελήσωμεν.

Ἐπιστολαὶ: Εἰς Πανοσ. Ἀρχ. τὴν Καλλιόπιον Γιαννακουλόπουλον, Ἐμβάσματα συνδρομῶν, ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Μερχούριον Καλοσκάμην ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθῆναι διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν.

Ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάνος

Νίκης 33 — Ἀθῆναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθῆναι

Ὁ Κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων

ΠΕΤΡΟΣ Ὁ ΗΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ὁ Σίμων, ὡς ἐλέγετο κατ' ὀρχὰς ὁ ἀπόστολος, κατήγετο ἀπὸ τὴν Βηθσαιδὰ τῆς Γαλιλαίας, ἦτο υἱὸς τοῦ Ἰωνᾶ καὶ ἀδελφὸς τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέα.

Ἰδιοκτήτης πλοιαρίου εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας ὡς ἦτο καὶ πεπειραμένος εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀλιέως, δὲν δυνάμεθα νὰ τὸν χαρακτηρίσωμεν ὡς ἄπορον καὶ ὡς ἀκολουθήσαντα τὸν Κύριον ἀπὸ οἰκονομικὴν ἀνάγκην καὶ ἀπελπισίαν, ἀλλ' ἀντιθέτως γνωρίζομεν ὅτι ἦτο εὐπορος καθὼς ἄλλωστε ὁ ἴδιος λέγει, ὅτι διὰ νὰ γίνῃ μαθητὴς τοῦ Σωτῆρος ἐγκατέλειπε ὅλα του τὰ ἀγαθὰ «ἤρξατο λέγειν ὁ Πέτρος αὐτῷ, ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμε πάντα καὶ ἠκολουθήκαμέν σοι». Καὶ ἀφοῦ γνωρίζομεν ὅτι ὁ ἀδελφός του Ἀνδρέας ἦτο μαθητὴς τοῦ Προδρόμου ἀσφαλῶς πρέπει νὰ υποθέσωμεν ὅτι καὶ ὁ Πέτρος ἦτο μέλος εἰς τὴν δμάδα τῶν πιστῶν πρὸς περιεστοίχιζον τὸν Ἰωάννην. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ὅμως πού θὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν Κύριον ὁ ὁποῖος καὶ θὰ τοῦ χαράξῃ τὸν ἀποστολικὸν του δρόμον μὲ τὸ προφητικὸν «σὺ κληθήσῃ Κηφᾶς, ὃ ἔρμηνεύεται Πέτρος» ἀλλάσσει ὁλόκληρος ἡ ζωὴ του καὶ τὸ νέον ὄνομα πού λαμβάνει σημαίνει νέον ἔργον, νέα ζωὴ.

Σιγὰ σιγὰ εἰς τὰ κατάπληκτα μάτια τοῦ Πέτρου ἀρχίζει νὰ διαμορφώνεται ἡ σημασία τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος σὰν καλὸς στοργεὺς βλέπει τὸν γόνιμον σπόρον του εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν του. Ἔτσι τὸ θαῦμα τῆς Κανά, τὸ ἀπειλητικὸν φραγγέλιον καὶ ἡ ἐκδίωξις τῶν ἐμπόρων ἐκ τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ὁ διάλογος τοῦ Κυρίου μὲ τὸν Νικοδήμου, μὲ τὴν Σαμαρείτιδα κατόπιν, εἶναι ἐκεῖνα τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἄνουν τὸν Πέτρο νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Μεσσίας, ὁ διὰ τῶν προφητῶν προαναγγελθεὶς. Ἀλλὰ καὶ ὁ Σωτὴρ στρέφεται μὲ μίαν ἰδιαίτεραν προτίμησιν πρὸς τὸν Πέτρον, προτίμησιν πού τὸν ξεχωρίζει καὶ τὸν τοποθετεῖ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν μαθητῶν. Ὅταν ἐπιθυμῇ νὰ εἴπῃ κάτι πρὸς ὅλους ἀπευθύνεται πρὸς αὐτόν, καὶ ὅταν κάποια ἀπορία βασανίζει τοὺς μαθητάς ὁ Πέτρος τὴν ἐκφράζει πρὸς τὸν Κύριον.

Καὶ καθημερινῶς, παιδαγωγεῖται, ἐξασκεῖται, καὶ ἀνυψώνεται πρὸς τὸ μεγάλο ἔργο τοῦ ἀποστόλου. Ὁ Πέτρος ἄλλωστε ἦτο ἐκεῖνος πού ἔκαμε τὴν πανηγυρικωτέραν ὁμολογίαν πίστεως εἰς τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ ὅλους τοὺς προηγουμένους. Οὔτε μὲ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Νικοδήμου δύναται νὰ συγκριθῇ οὔτε μὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Προδρόμου. Ἠρώτησε λοιπὸν κάποτε ὁ Κύριος τοὺς μαθητάς του «τίνα λέγουσι οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;». Καὶ ἐκεῖνος ἀπήντησεν ὅτι τὸν θεωροῦν ἄλλοι μὲν ὡς τὸν Ἰωάννην τὸν βαπτιστήν, ἕτεροι ὡς τὸν Ἡλῆαν, ὡς τὸν Ἰερεμίαν ἢ ἓνα τῶν προφητῶν.

Τότε ἡ ἐρώτησις τοῦ Ἰησοῦ στρέφεται ἀπ' εὐθείας πρὸς τοὺς μαθητάς τους, «ὅτι τίνα με λέγετε εἶναι;» Ἐδῶ ἀκριβῶς φαίνεται ἡ πρωτοπορεία τοῦ Πέτρου. Ἐξ ὀνόματος τῶν μαθητῶν ἀπαντᾷ: «σὺ εἰ ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος».

Καὶ ὁ Σωτὴρ ἐννοήσας τὸν φωτισμὸν τοῦ Πέτρου ὑπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος τοῦ λέγει:

Εἶσαι εὐτυχὴς Πέτρε διότι αὐτὸ ποὺ γνωρίζεις σοὺ ἀπεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Οὐρανοῦ, «καγὼ δὲ σοὶ λέγω ὅτι σὺ εἶ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι ᾧδου οὐ κατισχύσουσι αὐτῆς, δώσω σοὶ τὰς κλεῖδας τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, καὶ ὃ ἐὰν δήσῃς ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ ὃ ἐὰν λύσῃς ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Ἔτσι ὁ Πέτρος προχωρεῖ μὲ μεγάλα βήματα πρὸς τὴν πνευματικὴν ἀνάτασιν καὶ κατανόησιν τῆς ἀποστολῆς του. Αὐτὸ βεβαίως δὲν σημαίνει ὅτι αἱ μεταπτώσεις, αἱ ταλαντεύσεις καὶ αἱ ἀνθρώπιναι ἀδυναμίες ἐγκατέλειψαν τὴν ψυχὴν του. Ἐν πάσει περιπτώσει ὅμως ὁ Πέτρος εἶναι ὁ μέγιστος ἀπόστολος ὅστις διακρίνεται καὶ ὑπερέχει τῶν λοιπῶν. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος μᾶς ἐφηγεῖται ἐν ὥραιον ἀνέκδοτον τῆς ζωῆς τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸ ὅποιον ἀναφέρεται καὶ ὁ Πέτρος. Ὁ Κύριος καὶ οἱ μαθηταὶ Του εὐρίσκοντο εἰς Καπερναούμ. Ἐκεῖ ἦλθον καὶ οἱ εἰσπράκτορες τῆς πραιριτικῆς εἰσφορᾶς τοῦ διδράχμου διὰ τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος. Ἠρώτησαν λοιπὸν τὸν Πέτρον. «Ὁ διδάσκαλός σας δὲν θὰ δώσῃ τὴν εἰσφορὰ;» Ὁ διδάσκαλος ὑμῶν οὐ τελεῖ διδραχμα;». Καὶ ὁ Πέτρος ἀπήντησε. «Ναί». Ὅταν ὅμως ἦλθεν ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ αὐτὸς τοὺς ἠρώτησε: Τί νομίζεις Πέτρε οἱ ἐπίγειοι βασιλεῖς ἀπὸ ποίους λαμβάνουν εἰσφορὰς ἀπὸ τοὺς ξένους ἢ ἀπὸ τὰ παῖδιά τους; Καὶ ὁ Πέτρος ἀπήντησε: ἀπὸ τοὺς ξένους. Ἀρα τὰ παῖδιά τους εἶναι ἀπληλαγμένα τοῦ φόρου εἶπε ὁ Ἰησοῦς. (Καὶ ἐννοοῦσε ὁ Κύριος μὲ αὐτὸ ὅτι καὶ αὐτὸς ὡς υἱὸς τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ πρέπει νὰ πληρώσῃ διὰ τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος). Ἐν τούτοις διὰ νὰ μὴ σκανδαλισθοῦν οἱ Ἰουδαῖοι τοῦ λέγει πῆγαινε εἰς τὴν Λίμνην καὶ τὸ πρῶτον ψάρι ποὺ θὰ πιάσῃς ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ θὰ εὕρῃς ἓνα στατήρα. Νὰ τὸν δώσῃς εἰς αὐτούς. (Κατὰ τοὺς ἐρμηνευτὰς εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ὑπάρχει μιὰ ἔξοχος εἰρωνεία τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸ χοῦμα τὸ ὅποιον οἱ ἄνθρωποι τόσοι ὑπολήπτονται. Αἱ χεῖρες ὅμως τοῦ Σωτῆρος δὲν θὰ μολυνθοῦν ἀπὸ τὸ ὄργανον αὐτὸ τοῦ Μαρωνᾶ).

Αἱ στιγμαὶ ὅμως τῆς μεγάλης δοκιμασίας τοῦ Πέτρου δὲν ἔχουν ἔλθῃ ἀκόμη. Αὐταὶ εὐρίσκονται εἰς τὴν ἐβδομάδα τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου. Ἐκεῖ ὁ ἀδύνατος ἄνθρωπος ὁ ἀμφιταλαντευόμενος καὶ κληδωνιζόμενος θὰ ὑποστῇ τὴν μεγίστην δοκιμασίαν. Ὁ Κύριος ἄλλωστε τοῦ τὸ εἶπε. Σίμων, Σίμων ὁ σατανᾶς ζήτησε τὴν ἄδεια διὰ νὰ σὰς πειράξῃ, θὰ σὰς περάσῃ ἀπὸ τὸ κόσκινο σὰν τὸ σιτάρι. Ἐγὼ ὅμως προσευχήθηκα δι' ἐσὲ νὰ μὴ χάσῃς ἐντελῶς τὴν πίστιν σου. Καὶ ἀκόμη: ἀληθῶς λέγω εἰς ἐσένα ὅτι κατὰ τὴν ἀποψινὴν νύκτα προκοῦ ὁ ἀλέκτωρ νὰ λαλήσῃ θὰ μὲ ἀπαρνηθῇς τρεῖς φορές.

Ὁ δὲ Πέτρος ματαίως ὑπόσχεται: ὅτι «ἐὰν δέμ με συναποθανεῖν σοι, οὐ μὴ σὲ ἀπαρνήσομαι». Τὸν Κύριόν του, τὸν γλυκῆτατο Ναζωραῖο, ὁ Πέτρος τὴν νύκτα ἐκείνη τὸν ἀπρηνήθη τρεῖς φορές. Καὶ ἐξελθὼν τῆς αὐλῆς τοῦ ἀρχιερέως ἔκλειεν πικρῶς, «καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλειεν».

Ἐν τούτοις ὁ Κύριος δὲν ἡγνέει πόσον μεγάλη καὶ θερμοεργὸς ἦτο ἡ καρδιά τοῦ Πέτρου. Πόσον σπουδαῖον ἔργον θὰ ἐπετέλῃ ὡς ἀπόστολος τῆς Ἐκκλησίας Του. Αὐτὸ καὶ ὁ Κύριος κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀναστάσεώς Του ἐμφανίζεται ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Πέτρον, «ῥῥῥῥ Κηφᾶ εἶτα τοῖς δώδεκα» ὡς μᾶς λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἔμπροσς τὸ βῆμα τοῦ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων θὰ εἶναι σταθερό, καὶ ὁ δρόμος του μιὰ ἀνοδικὴ πορεία ποὺ ὀδηγοῦσε εἰς τὸ μαρτύριον καὶ τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ πεντηκοστὴ καὶ ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἦτο ἡ μεγάλη ἀφρηγία. Ἡ πεποίθησις εἰς τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ χωρὶς ἀμφιταλαντεύσεις καὶ ἐνδοιασμοὺς ἔχει γίνεαι ἐντός του βίωμα καὶ πίσις βαθεῖα.

Ἐν τούτοις τὸν Ναζωραῖον, λέγει εἰς τὸν λόγον του πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας, ἄνδρα ἀποδεδειγμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς ὑμᾶς δυνάμει καὶ τέρασι καὶ σημείοις, οἷς ἐποίησεν δι' αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ ὑμῶν, καθὼς αὐτοὶ οἶδατε, τοῦτον τῇ ὀρισμένῃ βουλῇ καὶ προγνώσει τοῦ Θεοῦ ἔκδοτον διὰ χειρὸς ἀνόμων προσπῆξαντες ἀνείλατε, ὃν Θεὸς ἀνέστησε λύσας τὰς ὀδύνας τοῦ θανάτου, καθότι οὐκ ἦν δυνατόν κρατεῖσθαι αὐτὸν ὑπ' αὐτοῦ...».

Ἔτσι ὁμιλεῖ πλέον ὁ χαλκέντερος Πέτρος. Βεβαίως ὁ δρόμος τοῦ ἀποστολικοῦ ἔργου δὲν ἦτο ἀνθόσπαρτος. Αἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων μᾶς ἀναφέρουν μέρος μόνον τῶν γεγονότων τῆς πρώτης Ἐκκλησίας καὶ τῶν προβλημάτων ποὺ εἶχον ν' ἀντιμετωπίσουν οἱ ἀπόστολοι, καὶ ἐν τούτοις τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι ἀφαντάστως μεγάλο εἰς δυσκολίας καὶ προβλήματα. Ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἀπόστολοι, κηρύττουν, θαυματοποιοῦν, ἀγωνίζονται νὰ διαλύσουν τὴν πλάνην καὶ τὴν σκόπιμον σύγχυσιν τῶν Φαρισαίων, συλλαμβάνονται, καταδιώκονται, καὶ λιθοβολοῦνται. Ὁργανώνουν τὴν ζωὴν τῶν πρώτων Χριστιανικῶν κοινοτήτων. Ἐπιβάλλουν τὰς ἀγάπας, τιμωροῦν τὸν Ἀνανίαν καὶ τὴν Σαπφείραν, χειροτονοῦν κληρικοὺς καὶ ἐπισκόπους. Καὶ εἰς ὅλους αὐτὰς τὰς κινήσεις πρωτοστατεῖ καὶ τὰς κατευθύνει ὁ Πέτρος.

Ἔτσι τὸ 67 μ.Χ. εὐρίσκομε τὸν Πέτρο εἰς τὴν Ρώμην. Ὁ μέγας διωγμὸς τοῦ Νέρωνος μαίνεται. Ὁ Ἀπόστολος συλλαμβάνεται καὶ μαζὺ μὲ τὸν Παῦλο κλείεται εἰς τὴν Τουλλιανὴν φυλακὴν. Ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ὑγροῦ καὶ φοικτοῦ ἐκείνου δεσμοτηρίου ὑψώνονται οἱ ψαλμοὶ καὶ οἱ ὕμνοι πρὸς τὸν Θεόν.

Τὴν αὐγὴν τῆς 29 Ἰουνίου οἱ δύο ἀπόστολοι ὀδηγοῦνται πρὸς τὸ Μαρτύριο. Εἰς τὴν Ὀστιανὴν δδὸν χωρίζονται καὶ ὁ Πέτρος ὀδηγεῖται εἰς τὸν Ἰανίκουλον λόφον ὅπου καὶ σταυρώνεται μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω. Ἔτσι ἠθέλησε νὰ ταπεινωθῇ περισσότερο διότι ἐθεώρη ὑπερβολικὴ τιμὴ νὰ σταυρωθῇ ὡς ὁ Κύριος.

Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον καὶ ὅσον θὰ ὑπάρχῃ ὁ κόσμος, ὁ ταπεινὸς καὶ ἀγρόματος ψαράς τῆς Γαλιλαίας θὰ συμβολίζῃ τὴν δύναμιν τῆς ἀγιότητος εἰς τὴν ὁποίαν ἔμπορεῖ νῆ φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος ὅταν στραφῇ πρὸς τὸ Χριστό.

ΝΑ ΑΠΟΤΙΝΑΞΩΜΕΝ ΤΟΝ ΛΗΘΑΡΓΟΝ

Ὅπως οὐκ ἰσχύσατε μίαν ὥραν γρηγορεῖσαι μετ' ἐμοῦ; γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε ἵνα μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμόν.

Ὁ Κύριος

Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας μεταβαίνει εἰς τὸν Ἀλέξιο Μόσχας. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον περιφίγγεται ἀπὸ τὸν Τουρκικὸν τύπον διὰ τὰ καθορίσῃ τὴν στάσιν του ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ. Οἱ Ἀγιοὶ Τόποι διέρχονται κρίσιμους ὥρας. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία διχασμένη καὶ σπαρασσομένη δὲν ἔμπορεῖ νὰ λύσῃ κανένα πρόβλημα ἰδικόν της ἢ κοινωνικόν.

Αὕτη εἶναι ἡ μακάβριος ἀνθολόγησις ἀπὸ τὰ γεγονότα τῶν ἡμερῶν μας. Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς, ὅτι πᾶσι ἀπὸ κάθε μεγάλο δράμα ὑπάρχουν χιλιάδες καὶ χιλιάδες μικρὰ ἄλλα δράματα, ὑποπροϊόντα θὰ ἐλέγαμε τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀναρχίας ποὺ μαστίζει καὶ καταβασανίζει τὴν πάλαι ποτὲ τρισέβδοξον Ὁρθοδοξίαν. Πουθενὰ τὰ πράγματα δὲν εἶναι ἀνεπτά. Παντοῦ χάος, σύγχυσις, παρακμὴ καὶ διαφθορά.

Καὶ ἐνῶ τὰ σήματα τοῦ κινδύνου πληθαίνουν καὶ αἱ ἀστραπαὶ τῆς ἐπερχομένης θυέλλης ἀντακκίζουν τὸν ὀρίζοντα, ἐν τούτοις οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ ἀρχηγοὶ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ κινηθῶν διὰ τὰ σώσουν τὰ πράγματα, καθεύδουν. Καὶ φυσικὰ ὁ λαὸς ποὺ τόσο κατάβαθα πονᾷ τὴν Ἐκκλησίαν δὲν ἔχει τὴν δύναμιν οὔτε τὴν ἀρμοδιότητα νὰ δώσῃ λύσεις στὰ φλέγοντα προβλήματα.

Τὸ θέμα ὅμως εἶναι μέγιστο καὶ σημαντικόν. Καὶ ὅσο καὶ ἂν εἶχαν μέχρι σήμερον κωφεύσουν στὰς ἐκκλησίαις μας οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέται τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐμεῖς δὲν θὰ κουραστούμε νὰ τοὺς ἐπαναλαμβάνουμε σὲ δραματικὸ τόνο τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου. Κι' ἐπειδὴ τὴν κατάστασιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας μας τὴν γνωρίζομεν πολὺ καλὰ διακηρύττομε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ: πῶς ὁ μόνος δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὴν σωτηρίαν καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν πληρωμάτων αὐτῆς εἶναι ὁ δρόμος μιᾶς ὀρθοδόξου συνεννοήσεως. Μιᾶς συνόδου δηλ. ποὺ θὰ βασίζεται εἰς τὴν πεῖρα τῶν προηγουμένων Ὁρθοδόξων Συνόδων καὶ ποὺ γιὰ σκοπὸ της θὰ ἔχῃ τὴν ἀρετὴν τῶν σχισμάτων, τὴν ἐπιβολὴν εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἀρχῶν ποὺ ἀνέκαθεν ἐφαρμόζονται εἰς ἡμᾶς καὶ τὴν ἐφαρμογὴν εἰς τὴν κοινωνικὴν σφαῖραν τῶν γνησίων ἀρχῶν τῆς χριστιανικῆς ἀδελφωσύνης. Πρέπει νὰ καταλάβουν ὅσοι ἐκ τῶν ἀρμοδίων «στρογγυλοκαθισμένοι» εἰς τὰ ἀξιώματά των δὲν ἐννοοῦν νὰ ταράξουν τὴν ἡσυχίαν των, ὅτι γύρω μας παίζεται τὸ μεγαλύτερον δράμα ποὺ ἐπαίχθη μέχρι σήμερον εἰς ἀνθρωπίνους κοινωνίας.

Καὶ ὅτι ὁ ἀντίκτυπος εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου τῶν γεγονότων αὐτῶν εἶναι σὰν ἑνας ἰσχυρὸς λίβας ποὺ ἔρχεται νὰ μαράνῃ τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ ὅ,τι ὑψηλὸ ἠθικὸ καὶ Θεῖο ὑπῆρχε στὴ συνείδησίν του.

Ὅταν λοιπὸν στὴν ἀπογοήτευσιν ποὺ ἐνσταλάζεται στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν τραχύτητα

τῆς ζωῆς προστεθῇ καὶ ἡ διαπίστωσις ὅτι οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἀρχηγοὶ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν κατὰστασί του καὶ μάλιστα ἀπὸ ὑστεροβουλία γιὰ τὰ ἰδικά τους συμφέροντα τότε τίποτα δὲν εἶναι ἱκανὸ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ θεῖα σύμβολα ποὺ ἀντιπροσωπεύει ὁ κλῆρος, νὰ σταθῇ εἰς τὴν συνείδησίν του. Καὶ τοῦτο διότι ὁ ὀλιγόπιστος ἀνθρώπος τοῦ σήμερον ταυτίζει τὸν ἐκπρόσωπο τῆς ἰδέας καὶ τὴν ἰδέαν. Παχυλὸς ὕλισμός θὰ εἰπῇτε. Συμβαίνει ὅμως εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ τὸ ἀγνοήσετε.

Μόνον ὅταν κυττάξετε τὰ πράγματα ἔτσι, εἶναι δυνατόν νὰ ἀντιληφθῇτε τὸν κίνδυνον καὶ συνεπῶς νὰ τὸν ἀποφύγετε. Καὶ ἐπειδὴ ὁ λήθαργος καὶ ἡ ἀποχαλύνωσις εἶναι ἡ ἀσθένεια τῶν ὑπευθύνων εἰς τὰς πονηρὰς αὐτὰς ἡμέρας δι' αὐτὸ εὗρισκομε τὸ θάρρος νὰ ἐπαναλαμβάνωμε τὴν ἀνάγκην τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀναγεννήσεως.

Χρεάζεται βεβαίως νὰ εὗρουν τὸ θάρρος νὰ θυσιάσουν τὰ ἀγαθὰ των οἱ «δοκοῦντες στύλοι εἶναι» ἀλλὰ αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ μόνος τρόπος νὰ ἀποδείξουν ὅτι εἶναι ἀξιοὶ ποιμένες. Ἄς μὴ λησμονοῦν τί ἔγραψεν ὁ Ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος. «Μὴ θεωρεῖς σοφὸ ἀληθινὸ τὸν ἀνθρώπου ποὺ διὰ τὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν ζωὴν του ὑπεδούλωσε τὴν διάνοιάν του εἰς τὴν δειλίαν καὶ τὸν φόβον».

Οἱ οἰκοδόμοι τοῦ Χριστιανισμοῦ

Ἡ ΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν

Ὅταν ὁμιλῶμεν περὶ ἀποστόλων τί ἀκριβῶς θέλωμεν νὰ εἰπώμεν; Διότι ἄλλο πρᾶγμα σημαίνει ἡ λέξις αὕτη ἐν τῷ Χριστιανισμῷ καὶ ἄλλο εἰς τοὺς ἐθνικούς. Εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους ἡ λέξις «ἀπόστολος» ἐσήμαινε τὸν ἀρχηγὸν τοῦ στόλου, ἐνῶ εἰς τοὺς Ἰουδαίους εἶχε τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀπεσταλμένου, ὅστις εἶχεν ἐντολὴν παρὰ τῶν ἀρχιερέων νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς φόρους διὰ τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους τῆς διασποράς.

Ἐν τῇ Κ. Δ. ἐκ τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν οἱ τρεῖς, Ματθαῖος, Μάρκος, καὶ Ἰωάννης, μόνον ἀπαξ ὀνομάζουν τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου «ἀποστόλους». Ὁ ὅρος εἰς τὴν χριστιανικὴν τοῦ ἔθνους φαίνεται ὅτι ἐγενικεύθη καὶ ἐπεβλήθη ὑπὸ τοῦ Παύλου. Οὗτος ὀνομάζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ Ἀποστόλου Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς δὲ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Λουκᾶ, τὸ ὁποῖον ὡς γνωστὸν ἐγγράφη κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Παύλου, συχνάκις χρησιμοποιεῖται ὁ ὅρος ἀπόστολος διὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου. Ἀπὸ τὸν βον αἰῶνα καὶ ἐντεῦθεν οἱ πατέρες εἰς τὰ συγγράμματά των ὀνομάζουν τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἰησοῦ ἀποστόλους.

Ὀνομάζονται δὲ ἀπόστολοι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔχουν ἴδει καὶ ἀκούσει τὸν Κύριον, ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἴδον νὰ θαυματοεργῇ καὶ νὰ διδάσκῃ. Διὰ τὰ ὀνομασθῶν δὲ ἀπόστολοι ἔπρεπε νὰ εἶχον ἐπιδείξῃ τὰ σημεῖα τοῦ ἀποστόλου, ἥτοι νὰ εἶχον δεῖξῃ ἐγκαρτέρησιν, πίστιν καὶ ὑπομονήν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποστόλων εἰς 12 ἀποδίδεται εἰς τὴν ἀντιπροσωπεύσιν, τρόπον τινά, τῶν 12 φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, τὰς ὁποίας

κατὰ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν θὰ κρίνουν οἱ ἀπόστολοι. Αἱ περιοχαὶ δράσεως τῶν ἀποστόλων δὲν ἦτο καθορισμέναι αὐστηρῶς. Οὕτω κατὰ τὴν ἀποστολικὴν σύνοδον τοῦ 50 ἀποφασίζεται μὲν ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας νὰ κηρύξουν εἰς τὰ ἔθνη ἐνῶ ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀπόφασις εἶχε μόνον ἐπικαιρικὸν λόγον. Ἀργότερον ὁ Πέτρος θὰ μαρτυρήσῃ εἰς τὴν Ρώμην.

Ἡ ἐξουσία τῶν ἀποστόλων εἰς τὰς κατὰ τόπους ἰδρυομένας Ἐκκλησίας ἦτο ἀπεριόριστος. Ἄλλωστε ὅταν ἔπραττον τοῦτο δὲν ἐσφετερίζοντο τὴν ἐξουσίαν ἄλλου τινὸς ἀλλὰ ἐνέργουν ὡς αὐτοὶ ὁ Κύριος εἶχεν ἀναθέσει εἰς αὐτούς. Ἡ διοίκησις δὲ τῆς πρώτης Ἐκκλησίας ἀτῆται αὐστηρὸν συγκεντρωτισμόν. Ἐχειροτόνουν λοιπὸν πρεσβυτέρους, ἐπισκόπους, ἐργάζοντο τὰς ἐσωτερικὰς διαφορὰς τῶν Χριστιανικῶν κοινοτήτων, καὶ ἔδιδον ἀπαντήσεις εἰς τὰς ἀπορίας τῶν. Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀπ. Παύλου μᾶς δίδουν πλήρη ἰδέαν τῆς καταστάσεως ἐκείνης. Ὅσάκις δὲν ἀπήρουν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἀπόστολοι ἐλάμβανον βοηθοὺς εἰς τοὺς ὁποίους μετέδιδον τὸ χάρισμα τῆς ἱερωσύνης. Οἱ τελευταῖοι δὲ διὰ τῆς ἐπαναλήψεως, τῆς πράξεως αὐτῆς τῶν ἀποστόλων, μετέδωσαν τὴν ἱερωσύνην εἰς ἄλλους, ὥστε ἡ Ἐκκλησία μας δικαίως καὶ ὀρθοδόξως ὁμιλεῖ περὶ τοῦ ἀπαραιτήτου τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς διὰ τὴν ἐγκυρότητα τῆς χειροτονίας.

Ἐν τῇ χριστιανικῇ πίστει ἡ θέσις τῶν ἀποστόλων εἶναι μεγίστη. Ἄνευ τῆς δράσεως τῶν ἀποστόλων θὰ ἦτο ἀδύνατος ἡ διάδοσις τῆς ἀληθείας τῆς νέας θρησκείας ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Δι' αὐτὸ καὶ τὸ σύμβολον τῆς πίστεως ὁμιλεῖ περὶ μᾶς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἄν οἱ Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ εἶναι οἱ πατριάρχαι τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ ἔθνους οἱ δώδεκα ἀπόστολοι εἶναι οἱ Πατριάρχαι τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὁ ἕτερος κορυφαῖος

ΤΟ ΦΡΟΝΗΜΑ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Ὁ πρῶτος ἱεραπόστολος Ἑλλάδος ὑπῆρξε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Βεβαίως δὲν ἀγνοοῦμεν οὔτε ὑποτιμῶμεν τὰς ἐπισκέψεις καὶ ἄλλων κηρύκων τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπως ἡ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου. Οὐδεὶς ὅμως δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θεωρεῖται ὡς ἰδρυτὴς ἡ τοῦλάχιστον ὁ κυριώτερος ἰδρυτὴς τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας εἰς Ἑλλάδα.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἄσκοπον κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς μνήμης του νὰ προσπαθῶμεν νὰ διατυπώσωμεν τὸ φρόνημα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ νὰ ἐξετάσωμεν μὲ ἀμεροληψίαν ἐν συνεχείᾳ, ἐάν τοῦτο διαποτίζει τὸν σημερινὸν χριστιανισμόν. Μὲ ἄλλους λόγους ἡ χριστιανικὴ πίστις, ὅπως τὴν διεκήρυσσε καὶ τὴν διέτυπωσε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον νὰ παραμένῃ ἡ ἀλλοιωθῇ;

Δὲν ἀγνούμεθα, ὅτι τὸ δυσκολώτερον ἔργον εἶ-

ναι νὰ συλλάβῃς τὴν σκέψιν ἑνὸς μεγίστου ἀνδρός, ἑνὸς τιτᾶνος· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο πάλιν ποῦ χαρακτηρίζει τὰ μεγάλα πνεύματα, δὲν εἶναι ἡ κρυψινοία ἢ ὁ ἀποκρυφισμός, ἀλλ' ἡ ἐνάργεια καὶ ἡ σαφήνεια ὅταν δὲ καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἐνσαρκώνει τὸ πνεῦμα αὐτὸ τότε μόνον εὐλαβῆς παρατηρητικότης ἀπαιτεῖται διὰ τὸ ἔργον αὐτό. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον. Ἀναμφισβητήτως ἀποτελεῖ τὸ ὑψηλότερον παράστημα τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανισμοῦ. Ὁρθῶς ἀπεκλήθη ἀπὸ τὸν διακρεπῆ καθηγητὴν τοῦ Βερολίνου Ντάισμαν «ὁ πρῶτος μετὰ τὸν Ἐνα»· ὁ δὲ πρύτανις τῶν ρητόρων τῆς Ὀρθοδοξίας Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ζωγραφίζει παραστατικώτατα τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τοὺς περιφώλους λόγους του.

Ἄς προσπαθῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς μὲ ταπεινόφρονα εὐλάβεια νὰ συλλάβωμεν ὀλίγας σκέψεις καὶ ὀλίγους στοχασμοὺς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, δι' ὧν συνδέεται τὴν ὑπ' αὐτοῦ διακηρυχθεῖσαν χριστιανικὴν πίστιν.

Ὁ Μέγας ταρσεύς, ζηλωτὴς τῶν πατρικῶν του παραδόσεων ὑπάρχων, βαθὺς γνώστης καὶ ἐρευνητὴς τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου καὶ σχολαστικὸς ἐκτελεστὴς τῶν διατάξεων του, μόλις καταναγκάζεται ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Δαμασκοῦ ἐξαφανίζεται καὶ ἐμφανίζεται ἄντ' αὐτοῦ ὁ Ἀπόστολος τῆς Χάριτος. Εἶδε, ὅτι τὸ φορτίον τῶν γνώσεων, ἡ σχολαστικὴ ἐφαρμογὴ τῶν τυπικῶν διατάξεων μεᾶλλους λόγους ἢ ἀνθρώπινον προσπάθεια, ὅπως οἴηται καὶ ἂν ἐκδηλοῦνται δὲν βοηθεῖ τὸν ἄνθρωπον νὰ πλησιάσῃ τὸν Θεόν. Ὁ Θεὸς ἐξ ἀγάπης κινούμενος καλεῖ τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐκμηδενίζει τὴν ὑπάρχουσαν μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἀπόστασιν. Ἡ διαπίστωσις αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον τῆς Σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου «*Χάριτι ἐστὲ σεσωσμένοι*». Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν Παῦλον, ποῦ ἔζησε αὐτὴν τὴν πραγματικότητα μποροῦσε νὰ διατυπώσῃ τὸ θεμελιῶδες αὐτὸ δόγμα τοῦ χριστιανισμοῦ; Ἐάν ὅμως ὁ ἄνθρωπος σώζεται μὲ τὴν χάριν, ἡ χάρις αὐτὴ διὰ νὰ ἐνεργήσῃ χρειάζεται δεκτικὰς ψυχᾶς· καὶ ὅπως ὁ ἡλεκτρισμός δὲν δύναται νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὸ ξύλο, οὕτω καὶ ἡ χάρις δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ εἰς ὅλας τὰς ψυχὰς. Πότε ἐνεργεῖ ἡ Χάρις; ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτοδιαλυθῇ καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων ὁμολογήσῃ τὴν ἀπὸλυτον ζνεπάρκειάν του. Μὲ ἄλλους λόγους, ὅταν ἡ ταπεινοφροσύνη διαποτίσῃ τὸν ἄνθρωπον «*Τὶ ἔχεις ἄνθρωπε, ὃ οὐκ ἔλαβες εἰ δὲ καὶ ἔλαβες τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβὼν*». «*Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός*».

Ἡ ἐνέργεια τῆς χάριτος δημιουργεῖ μίαν νέαν κατάστασιν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐκδηλουμένην διὰ τῶν ἔργων τῆς ἀγιότητος καὶ τῆς Οὐρανίας συμπεριφορᾶς «*εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχοῦμεν*» «*ὃ καρπὸς τοῦ πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, πίστις, ἐγκράτεια, χρηστότης, ἀγαθωσύνη*».

Ὁ Παῦλος λοιπὸν διεκήρυσσε, ὅτι ἡ Χριστιανικὴ Πίστις εἶναι, τρόπον τινά, ἀκτινοβολία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, πραγματοποιοῦσα ὅχι μόνον τὴν σωτηρίαν, ἀλλὰ καὶ ἕνα ἠθικὸν μεταβολισμόν, αὐτὴν τὴν ἔννοιαν δὲν κρύπτει καὶ ἡ φράσις τοῦ Κυρίου «*ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντός*

ἡμῶν ἐστίν»; Ὅχι λοιπὸν τύποι, ἐξωτερικότητες, καὶ ἐπιφάνειαι. Ἀλλὰ βάθος, οὐσία καὶ ἀνάτασις!

Κατὰ τὸν Παῦλον ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἔχει οὔτε ἐθνικὰ ὅρια, οὔτε κοινωνικά· εἶναι παγκόσμιος, ἀπόλυτος. Δὲν θὰ ἀφιστάμεθα τῆς ἀληθείας, ἐὰν ἐξαγακτοῦμεν τὸν Παῦλον ὡς τὸν θεμελιωτὴν τῆς «Καθολικότητος» τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ἐστήριξε δὲ τὴν παγκοσμιότητα αὐτὴν ὁ Παῦλος ἐπὶ τῆς ἀγάπης. Ὁ Θεὸς εἶναι δημιουργὸς καὶ πατὴρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων· ἐπομένως ἀγαπᾷ μὲ τὴν ἰδίαν ἔντασιν, μὲ τὴν ἰδίαν στοργὴν καὶ μὲ τὸ ἴδιον μέτρον ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνθρώποι ὡς ἀδελφοὶ μετὰ τῶν πρέπει νὰ συνδέωνται διὰ τῆς ἀγάπης. Ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς ἀπέρρευσαν κοινωνικά ἀξιώματα ὑψίστης σπουδαιότητος, ὅπως «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος, οὐδὲ Ἕλλην» δοῦλος ἢ ἐλεύθερος· ἄρρεν ἢ θῆλυ». Κατανοοῦμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων. Τὸν διακρίνει τρυφερὰ στοργὴ πρὸς ὅλους καὶ εὐχεται αὐτὸς νὰ κληρονομήσῃ τὴν κόλασιν, προκειμένου νὰ σωθῶν οἱ ἄλλοι.

Ἐνας Ἀπόστολος, ὅπως ὁ Παῦλος δὲνμποροῦσε νὰ μὴ ἀντιληφθῇ καὶ νὰ μὴ τονίσῃ τὸν παρόγοντα τῆς ἐλευθερίας εἰς τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας. Δὲν βιάζει, δὲν ἀντιδικεῖ σφοδρῶς, δὲν ἐξοργίζεται, δὲν ὑποχρεώνει. Διδάσκει, συμβουλεύει, νουθετεῖ καὶ δι' αὐτὸ διακηρύσσεται «τῇ ἐλευθερίᾳ ἐκλήθητε» καὶ δι' αὐτὸ συνιστᾷ «αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ».

Δὲν δυνάμεθα εἰς τὸν στενὸν χρόνον μᾶς ἐφημερίδος νὰ ἀναλύσωμεν μίαν προσωπικότητα, καλύπτουσαν μὲ τὴν ἀξίαν τῆς ὅλο τοῦ πλάτους τῆς ἱστορίας. Ἐνα εἶναι γεγονός· χωρὶς τὸν Παῦλον ὁ Χριστιανισμὸς θὰ ἐστρεῖτο τοῦ μυστικιστικοῦ βάθους, τῆς αγωνιστικῆς παραδόσεως, τῆς παγκοσμίου εὐρύτητος, τῆς κοινωνικῆς σημασίας, τῆς ἀνθρωπιστικῆς ἀξίας. Ὁ Παῦλος ἠδυνήθη νὰ ἀνεβῇ εἰς τὸν οὐρανόν, νὰ ἀκροασθῇ τῶν ἀγγελικῶν ψυχῶν, νὰ ἀναπαυθῇ ἐπὶ τοῦ Στήθους τοῦ Ἀντρωτοῦ καὶ νὰ ἀκροασθῇ τῶν παλμῶν τῆς Ἀγίας Καρδίας, τῆς ὁποίας ἐκάστη συστολὴ καὶ διαστολὴ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὰ ἰδανικά· ἀγάπη—συμπόνια καὶ νὰ συλλάβῃ οὕτω τὸν Χριστιανισμὸν ὡς σύνολον. Τὸ φρόνημα τοῦ Παύλου ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸν σχῆμα τῆς χριστιανικῆς πίστεως, τὰ ὅρια τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανισμοῦ.

Θέλετε τώρα νὰ ἴδῃτε, ἐὰν ὁ σημερινὸς Χριστιανισμὸς εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸ φρόνημα τοῦ Παύλου;

Φαντασθῆτε τὴν ἐξῆς εἰκόνα:

Ὁ Παῦλος ἔρχεται εἰς τὰς Ἀθήνας, τὰς πλῆρεις Ναῶν Σχολῶν, θεολόγων. Δὲν φορεῖ ἐγκόλπια, μεταξωτὰ ράσσα· δὲν ἐποχεῖται πολυτελοῦς λιμουζίνας. Ἀπλοῦς, ἄσημος, ἄγνωστος, θὰ ὁμοίᾳζε μᾶλλον μὲ ἄσημον ἀσκητὴν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, πατὴρ ὅμως μὲ Σεβασμιώτατον ἢ Πανοσιολογιώτατον! Ἰδοὺ ἀναβαίνει εἰς Ἄρειον Πάγον, ἐκεῖ ποὺ κατὰ τὴν μνήμην του γίνονται «πανηγύρια». Ὁμιλεῖ βαθυστόχαστα, ἐλεγκτικά, ἀπροσωπώληπτα, χωρὶς ρητορικὰς διανοήσεις. Θρηνεῖ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων

τῆς «Ἐκκλησίας» ποὺ ὁ ἴδιος ἴδρυσεν· καταγγέλει τὴν εἰδωλολατρικὴν ἀσέβειαν τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων· ἐπιδιώκει νὰ ἀφυπνίσῃ τὸ μαχητικὸν φρόνημα.

Οἱ λόγοι του ὅμως αὐτοὶ ἐνοχλοῦν, ἀπαρέσκουν καὶ οἱ «χριστιανοὶ» τῶν Ἀθηνῶν, τῶν καλλιμαρμάρων θεησκευτικῶν συλλόγων. Καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ποὺ τὸν «τιμοῦν» ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, θὰ στείλουν τὸ ὄργανον τῆς τάξεως νὰ τὸν ἀπελάσῃ... διότι θὰ ἐστρεῖτο κανονικῆς ἀδείας καὶ δὲν θὰ ἔφερε ἐπίσημον διορισμὸν ἱεροκήρυκος....

Τὸν ἐπίλογον θὰ τὸν ἔγραφε ὁ ἡμερήσιος τύπος τῶν «χριστιανικῶν» Ἀθηνῶν: «Χθὲς συνελήφθη εἰς θορυβοποιὸς ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Πῶς ἡ Κυβέρνησις δὲν τὸν ἐσκότωσε ἀκόμη; Ἐπιτρέπονται εἰς τὸν 20ὸν αἰῶνα τέτοια κηρύγματα;»...

Καὶ τώρα φίλοι ἀναγνώσται ἀπαντήσατε μόνους: Τὸ φρόνημα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὑπάρχει εἰς τὸν σημερινὸν χριστιανισμὸν;

ΟΙ ΛΥΜΕΩΝΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Καθημερινῶς συλλαμβάνονται χιλιάσται καὶ καθημερινῶς ἡ ἐπικίνδυνος ἀράχνη τῶν σατανικῶν αἱρέσεων, συλλαμβάνει καὶ ἀφανίζει νέα θύματα. Ἄν τὸ κακὸν ἔχει προχωρήσῃ εἰς ἐπικίνδυνον σημεῖον, εἶναι διότι καὶ ἡ σῆψις τῶν συνειδήσεων σήμερον διὰ τῆς ἀπαισίας ὁσμῆς ποὺ προκαλεῖ συγκεντρώνει τὰ αἱρετικὰ ὄρνεα. Καὶ ἡ εὐθύνη δι' αὐτὴν τὴν κατάστασιν βαρύνει τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν ἢ ὁποία μὲ τὴν σκανδαλώδη συμπεριφορὰν τῶν ὀργάνων τῆς δίδει τροφὴν εἰς τοὺς χιλιαστὰς νὰ λέγουν ὅτι οἱ κληρικοὶ εἶναι παράσιτα κλπ. Ἐπὶ τέλους καιρὸς εἶναι νὰ καταλάβωμεν ὅτι θὰ καταπολεμηθοῦν ἀποτελεσματικῶς τὰ λοιμώδη αὐτὰ νοσήματα μόνον μὲ τὸ κήρυγμα, τὴν χριστιανικὴν διαφώτιον καὶ τὰ πνευματικὰ μέσα. Πρέπει ὅμως ἡ προσοχὴ τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας νὰ στραφῇ ἀπὸ τὴν παρακολούθησιν τῶν παλ) τῶν εἰς τοὺς λυμεῶνας τῶν ἀθέων αἱρέσεων.

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ;

Εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐδημοσιεύθη ἡ καταπληκτικὴ εἰδησις.

«Τὸ Μπαϊράμιον. ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τοῦ Σακέρ Μπαϊράμιου ἐσημαιοστολλίσθη τὸ Πατριαρχεῖον, τὰ δὲ πατριαρχικά Γραφεῖα ἔμειναν κλειστὰ κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτοῦ». Οὐδεμία δουλοπρέπεια ἢ ἡδαιλία ἢ μισοφροσύνη νὰ δικαιολογήσῃ αὐτὴν τὴν στάσιν τοῦ Πατριαρχείου. Πολὺ φοβούμεθα, καὶ εἶθε νὰ διαφυσθῶμεν, ὅτι εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ἀνθρώπων τοῦ Φαναρίου ἔχουν γίνεαι βαθεῖαι ἀλλαγαί. Μὲ φρίκην ἐπαναφερόμεν εἰς τὴν μνήμην μας τὰς δηλώσεις τοῦ νῦν Πατριάρχου ὅτι ὅλαι αἱ θεησκευαί εἶναι ἴδιαι, καὶ τώρα βλέπομεν νὰ ἐορτάζωνται αἱ ἐορταὶ καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Μωάμεδ.

ΑΠΟ ΤΗ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

ΔΡΑΜΑ Ἰούνιος 1955 (ταχυδρομικῶς). Ἀσφαλῶς ἅπαντες οἱ Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ Ἑξωτερικοῦ ἀνέκφραστον χαρὰν θὰ ἡσθάνθησαν ἀπὸ τὴν ἐγκαινιαζομένην ΣΒΑΪΔΑ ἐν τῇ «Φωνῇ τῆς Ὁρθόδοξιας» κινήσεως καὶ δράσεως τῶν Παραρτημάτων. Τὴν σελίδα ταύτην ἀπὸ διετίαν καὶ ἐντεῦθεν διὰ γραμμάτων τὴν ἐξίτηι ὁ Ἐφημέριός μας Αἰδ. Μιχ. Ν. Σαββόπουλος. Ἡ σελὶς αὕτη θέλει ἀσφαλῶς εἶναι ὁ καθρέπτης τῆς προόδου καὶ τῆς ἐμμονῆς τῶν Πιτῶν εἰς τὰ Πάνθη. Ἐρχόμεθα εἰς τὴν κίνησιν μας. Ὅπως ὑπάρχει ἀγώνισμα «Δρόμος μετ' ἐμποδίων», τοιοῦτοτρόπως ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὑπάρχει ἐν ἄλλο ἱερώτερον ἀγώνισμα, ποὺ τιμᾷ τοὺς τιμίους εὐθαρσεῖς ἀγωνιστὰς Γ.Ο.Χ. ἀλλ' ἀτιμάζει τοὺς Κυβερνῶντας, «Θρησκευτικὴ Λατρεία μετ' ἐμποδίων». Ἡ θερημῆπιστις ὁμως τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπερπηδᾷ τὰ ἐμπόδια καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Λατρεία συνεχίζεται ἀνελλιπῶς καὶ εἰς τὰς δύο Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς πόλεώς μας. Εἰς τὰς 2 Μαΐου ἐγένετο ἡ ἱερὰ Πανήγυρις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου εἰς τὸ χωρίον Ἀγ. Ἀθανασίου. Τὰς ἐπομένους δύο Κυριακὰς Ἀγίων Μαρτύρων καὶ Πεντηκοστῆς ἐγένετο θρησκευτικὴ ἐκδρομὴ ἀρκετῶν Δραμηνῶν μετὰ τὸν Αἰδ. Ἱερέα Μιχ. Ν. Σαββόπουλον εἰς τὸ πῦμα Γ.Ο.Χ. Ἀγίου Ἀθανασίου ὅπου ἐψάλη ἑσπερινὸς καὶ ἐγένοντο Εὐχέλεια εἰς οἰκίας ἀδελφῶν. Τὴν Δευτέραν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος λειτουργῶν ὁ Αἰδ. Ἱερεὺς Μιχ. Ν. Σαββόπουλος ἐν τῷ Ἱερῷ ναῷ Τριῶν Ἱεραρχῶν συνελήφθη, καὶ μέσφ Ἀσφαλείας ὠδηγήθη (εἰς Εἰσαγγελέα. Γενομένου δὲς αὐτοφώρου δικαστηρίου, δίκη ἡ ἀνεβλήθη. Κατηγορία, στερεότυπος: Ἀντιποίησης ἀρχῆς καὶ στολής». Οἱ Βουλευταὶ Δράμας ἅπαντες, μετὰ στοργῆς καὶ θερμοῦ ἐνδιαφέροντος, ἐκθύμως ὑποστηρίζουσι παρὰ ταῖς Ἀρχαῖς τὴν ἐν τῇ πράξει Θρησκευτικὴν μας Ἐλευθερίαν. Τὴν 17 Ἰουνίου καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐγένετο ἡ βάπτισις ὑπὸ τοῦ Αἰδ. Ἱερέως Μιχαήλ, τῶν διδύμων τέκνων τοῦ Ἐκκλ. Ἐπιτρόπου μας κ. Κων/νου Μπακεναβίδου ὑπὸ τῶν Ἀναδόχων Παρασκευῆς καὶ Προδρόμου Θ. Ἡλιάδῃ ὀνομασθέντων Γεώργιον καὶ Εὐλαμπία.

Κατ' Ἱερὸν ἔθιμον μετὰ ψαλμωδίαν οἱ παρευρεθέντες συνώδευσαν τὸν Ἀνάδοχον μετὰ τῶν νεοφωτίστων εἰς τὴν οἰκίαν τῶν καὶ εὐχήθησαν τὴν μακροήμερον τῶν νεοφωτίστων εἰς τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς καὶ εἰς τὸν ἀνάδοχον.

Μιλτιάδης Κων/νος

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ. Ἐκ μέρους τοῦ Λειτουργικοῦ Συμβουλίου τοῦ Παραρτήματος Γ.Ο.Χ. Ἡρακλείου Κρήτης ἀπεστάλη ὑπόμνημα εἰς τὴν Α.Μ. Βασίλισσα Φρειδερίκη, διὰ τοῦ ὁποίου μεταξὺ ἄλλων τονίζουν ἰδιαίτερας καὶ τὰ ἑξῆς: «...εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν πατρίδα τῆς Ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας, ὅπως τὸ σύνταγμα καὶ ὁ νόμος ἐπιτρέπουν καὶ προστατεύουν ὅλας τὰς θρησκείας, εἶναι σκληρὸν καὶ ἀπάνθρωπον ἀπὸ ἰδιοτροπίας καὶ μό-

νον Τοπικῶν Ἱεραρχῶν νὰ περιορίζεται ἡ τέλεις θρησκευτικῶν καθηκόντων καὶ νὰ θεωρῆται ἔγκλημα ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις, ἀνθρώπων ἐμμενόντων εἰς τὰ πάτρια καὶ εἰς τὴν αὐτὴν τὴν μόνην γνησίαν καὶ ἀνεγνωρισμένην ἐπίσημον, θρησκείαν». Τὸ ὑπόμνημα ὑπογράφουν οἱ κ.κ. Ἑμμ. Ροβίθης πρόεδρος, Ἀντών. Χαντράκης Γραμ. Δ. Πέτρος, Γρηγ. Τροχαλάκης καὶ Παν. Παγώνης σύμβουλοι.

ΧΡΥΣΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ὁ δίκαιος ὄχι μόνον δὲν θέλει νὰ ἴδῃ θαύματα διὰ νὰ πιστεύσῃ, ἀλλὰ καὶ ἂν τοῦ δοθῇ ἡ δύναμις νὰ θαυματουργήσῃ ὁ ἴδιος τὸ ἀποφύγει. Καὶ τοῦτο ὄχι μόνον διὰ τοὺς ἄλλους ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, διότι πάντοτε γνωρίζει ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ νομίζῃ ὅτι ἡ δικαιοσύνη του ἐπιτυγχάνεται μετὰ μιὰ μεγάλη ἀρετὴ χωρὶς νὰ ἔχῃ ἄλλο χρέος πρὸς τὸν Θεόν. Ὁ Θεὸς ἔτσι ἔχει ρυθμίσει τὸν κόσμον ὥστε διὰ νὰ φθάσουν οἱ ἄνθρωποι εἰς αὐτὸν χρειάζεται νὰ διέλθουν ἀπὸ πολλὰς δοκιμασίας καὶ πειρασμούς. Αὐτὸ ἄλλωστε εἶναι καὶ τὸ νόημα τοῦ ἀγώνος ἐπὶ γῆς.

Ὁ Θεὸς δίδει μαζί τοὺς πειρασμούς καὶ τὰ χαρίσματα εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Μόνον αὐτοὶ δὲν καταλαβαίνουν τὴ Σοφία Του καὶ τὸν τρόπον ὃ Αὐτὸς τὰ δίδει.

Ἡ πέραν τοῦ τάφου ζωὴ εἶναι ἡ πατρίδα τῆς Ἐλευθερίας.

Τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν δὲν τὴν ἀνακαλύπτει τὸ λογικὸ ἀλλὰ ἡ θεία χάρις. Μόνον μετὰ τὴν ἡθικὴ καθαρότητα καὶ ὄχι μετὰ τὴν λογικὴ εἶναι δυνατόν νὰ μάθῃ ὁ ἄνθρωπος κάτι γι' αὐτά.

ΤΟ ΘΡΑΣΟΣ ΤΩΝ ΟΥΝΙΤΩΝ

Εἰς τὸ φύλλον τῆς 25ης Ἰουνίου ἔ. ἔ. καὶ εἰς τὴν ἐφημερίδα «Φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας» καταχωρεῖται λαμπρὸν ἄρθρον—ἀπάντησις εἰς τὸν συνεργάτην τῆς ἐφημερίδος «Καθολικὴ» ὅστις εὐρίσκει ὅτι τὰ σχολικὰ ἐγχειρίδια τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν παραποιοῦν τὴν ἀλήθειαν ὅταν γράφουν ὅτι ἡ ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία κατέχει τὴν ἀπόλυτον ἀλήθειαν. Καὶ ἔχει τὸ θράσος ὁ οὐνίτης αὐτὸς ἐντὸς τοῦ ὁρθοδόξου ἐδάφους νὰ μᾶς προσηλυτίσῃ εἰς τὸν παπισμὸν καὶ εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν ὁστικῶν αὐτοαποκαλεῖται δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νὰ σταθῇ «πεῖδι ψηλὰ καὶ ἀπὸ τὸν Χριστό». Καὶ ὁ ἀρθρογράφος τῆς «Φωνῆς τῆς Ἐκκλησίας» καταλήγει «Ἐπράτε νὰ ἐρυθριάτε διὰ τὴν τόσῃν ἀδιακρισίαν. Πταίει ὁμως τὸ κράτος, δυστυχῶς, τὸ τόσον ἀνεκτικόν. Καὶ δεικνύουν μεγάλῃν ἀνοχήν τὰ ὑπουργεῖα τῶν θρησκευμάτων καὶ τῶν ἐξωτερικῶν, διότι δὲν ἐπιθεωροῦν τὰ διαβατήριά σας».

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΠΟΣΤΑΛΕΙΣΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑΓΩΝΑ

Οἱ ἐξ Ἀμερικῆς ἀδελφοί μας, οἵτινες πάντοτε συντρέχουν καὶ ἀγαποῦν τὸν ἀγῶνα μας, ἀπέστειλαν καὶ πάλιν ἐκ τοῦ ὑστερήματός των τὰ κάτωθι ποσὰ εἰς δολλάρια. Σιδερός Κων)νος 25, Ἀδελφοὶ Λαγγή 30, Καραπαναγιώτης 20, Λόντος Πέτρος, 12, Ἀνώνυμος 9, Καβουρτζής Α. 10, Μαρκαντωνάτος 5, Τσώτος Κ. 5.

Τοὺς ἀδελφούς αὐτοὺς εὐχαριστοῦμε διὰ τὴν κατανόησιν τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύουν, καὶ τοὺς συγκαίρομεν διὰ τὸν ζῆλον των.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΠΡΑΞΙΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Μὲ ἱερὰν ἀνακούφισιν ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον, ὅτι συζητεῖται ἡ κατάργησις τῶν οἰκῶν ἀνοχῆς. Τὰ δυσῶνυμα αὐτὰ κέντρα σιτηματίζουσιν τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν καὶ ἀποτελοῦν παγίδας θανάτου. Εἰς αὐτὰ μέσα ἡ Ἑλληνὶς ὀλισθήσασα ἐξ ἐνὸς ἀτυχήματος ἢ ἀποπλανηθεῖσα ἐκ μῆδος ὑποσχέσεως διεφθαρμένου ἀνδρὸς μετεβάλλετο εἰς ἀνώνυμον ὄργανον ἀμαρτωλῶν ἱκανοποιήσεων, ἐσπερευότο τῆς προσωπικότητος τῆς ἐποδοπατεῖτο, ἐπιπτε ὅμα διαφόρων ἐγκληματικῶν ἐκβιαστῶν καὶ ἐνὶ λόγῳ ἐγένετο βρωμερὸν καὶ ἀνέντιμον ῥάκος. Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ ἐγένετο καὶ ἡ ἀφορμὴ ὥστε χιλιάδες νέων νὰ στεροδύνται τῆς ἀγνότητος των καὶ νὰ θυσιάζουν τὴν κοσμοῦσαν τὴν ἡλικίαν των ἐγκράτειαν. Πύρινα δάκρυα ἐχρειάζοντο διὰ νὰ ἐκδηλώσουν τὴν λύπην διὰ τὴν ἐπίσημον αὐτὴν πορνείαν. Καὶ ἰδοὺ τώρα ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ ἀποφασίζει νὰ ἐξαλείψῃ τὸ αἴσχος αὐτό. Ἐχομεν ὅμως τὴν γνώμην ὅτι τὸ ζήτημα δὲν πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῇ μόνον με νομοθετικὰ μέτρα· ἀλλὰ πρωτίστως με κοινωνικά. Πρέπει νὰ ληφθῇ πρόνοια, ὥστε τὰ ἠθικά αὐτὰ ναυάγια, αἱ τρόφιμοι τῶν καταγωγῶν αὐτῶν, νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν καὶ νὰ ἀνακτήσωσιν τὴν κοινωνικὴν των ὑπόληψιν· νὰ ἐξυγιανθῶσιν. Δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἀπαιτεῖται στοργὴ καὶ περίθαλψις. Ἀναμορφωτικά σχολεῖα, δυνατότητες ἐξευρέσεως ἐργασίας, ἐξομολόγησις καὶ πατρικὴ κατεῦθυνσις σχετικῇ οἰκονομικῇ ἀποκατάστασις ἰδοὺ τὰ μέτρα τῆς ὁλοκληρώσεως τῆς ἐπιτυχίας. Μὲ αὐτὰ παραλλήλως πρέπει νὰ διενεργηθῇ ἠθικὴ ἀγωγή εἰς τὸν στρατόν, εἰς τὰ σχολεῖα, εἰς τὰ ἐργοστάσια ἀπὸ δεδοκιμασμένης ἀρετῆς πρόσωπα.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως ἀποτελοῦν καθήκοντα τῆς Ἐκκλησίας, τῶν φιλανθρωπικῶν Σωματείων τῶν Χριστιανῶν ὡς ἀτόμων. Ὅταν ὑπάρξῃ ἀγάπη ὅλα θὰ λυθῶσιν.

Αἱ ἐξετάσεις τῶν Κατηχητικῶν)

Ἐτελεσθήσαν ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων σεμναὶ ἐορταὶ εἰς τὰ Κατηχητικὰ σχολεῖα μας, Αἰγάλεω καὶ Περιστερίου. Τὰ διδασκτικὰ ποιήματα, οἱ κατανυκτικοὶ ὕμνοι καὶ ἡ ἐν γένει ἐορτὴ ἀπέδεξαν τὴν καρποφόρον ἐργασίαν τῶν Κατηχητικῶν μας, διὰ τὰς ὁποίας εὐχόμεθα πλουσίαν τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου.

Σθεναρωτέρα στάσεις

Ἀναγινώσκομεν εἰς τὴν ἐβδομαδιαίαν ἐφημερίδα «Ταχυδρόμος» τῆς Κυριακῆς (10-7 55), ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Ἀθηναγόρας πρὸς εἰς δηλώσεις διὰ τὸ ζήτημα Καζαντζάκη. Κατὰ τὸν ἀρθρογράφον, ἀπέφυγε νὰ λάβῃ συγκεκριμένην θέσιν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, δίδει αὐτὸ ἀφορὰ κατὰ λόγον ἀρμοδιότητος τὴν... Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν! Περιέργως ἀντίληψις ὁρθοδόξου ἡγέτου! Ὅχι μόνον ἀνώτερος κληρικὸς ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπλούστερος ὁρθόδοξος χριστιανὸς ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ λαμβάνῃ σαφῆ καὶ συγκεκριμένην θέσιν δόξης προσβάλλεται κατ' οἰονδήποτε τρόπον ἢ πίστις. Αἱ περιστροφαί, οἱ ἐλιγμοί, αἱ ἐπιφυλάξεις χαρμητηρίζουν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ καιροσκοπισμοῦ καὶ ὅχι τὰ στελέχη τῆς Ἐκκλησίας τῶν ὁποίων ὁ λόγος ὀφείλει νὰ εἶναι ἢ ναι ἢ οὐ.

Ἐλευθερία σκέψεως

Εἰς τὰς αὐτὰς ὡς ἄνω δηλώσεις τοῦ Πατριάρχου, ἀναφέρεται, ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐλευθερία σκέψεως! Θὰ ἐρωτήσωμεν ὅμως τὸν σεπτὸν Ποιμενάρχην τῆς βασιλευσούσης: Ἡ ἐλευθερία τῆς σκέψεως εἶναι δικαίωμα καθολικὸν καὶ ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του ἀπόλυτον ἢ ἀπλῶς διακοσμητικὸν στοιχεῖον φρασεολογίας; Διότι ἡμεῖς κρινόντες ἐκ τῆς στάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις συναδέλφου του καὶ προκαθημένου τῆς Πρωτευούσης τῆς Ἑλλάδος, διδασκόμεθα, ὅτι δὲν ἔχει δικαίωμα ὁ χριστιανὸς νὰ ἔχῃ διάφορον γνώμην, ὑπαγορευομένην ἀπὸ τὴν ὁρθόδοξον συνείδησιν του· ἄλλως ὑπάρχουν «χριστιανικώτατοι» τρόποι νὰ συνετισθῇ! Φυλακαί, κλείσιμον ἐκκλησιῶν, ξύρισμα ἱερῶν, καὶ ὅ,τι φρενὲς καταλίπον τῆς Ἱερᾶς ἐξετάσεως ἐπιστρατεύεται διὰ νὰ κατοχυρώσουν τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως!!! Τὰ γνωρίζει αὐτὰ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης;

Καηλίδες αἰσχους

Ἐκ τοῦ ἡμερησίου τύπου πληροφοροῦμεθα μιαν κατὰ πνευστον καὶ βρωμερὰν ὑπόθεσιν. Συνελήφθησαν καὶ δικάζονται ἐκτὸς ὁρισμένων ἰδιωτῶν εἰς γνωστὸς δικηγόρος, εἰς ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου Ὑγιεινῆς καὶ εἰς πρῶν ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, ἀμφότεροι μέλη τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Ν. 3032, ἀρμοδίας διὰ τοὺς κακοφήμους οἰκούς, δι' ὑπόθεσιν σωματεμπορίας! Ἐὰν ἀποδειχθῇ ἡ ἐνοχότης, ἡ τιμωρία των πρέπει νὰ εἶναι αὐστηροτάτη, διότι διαφθείρουν ψυχὰς, ὑπὲρ ὧν ὁ Χριστὸς ἀπέθανε, ἐκμεταλλεύονται τὰς ἀνάγκας οἰκτρῶν κοινωνικῶν ναυαγίων καὶ καταστιγματίζουν τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἑλλὰς δυστυχῶς ἐγέμισε ἀπὸ δυσώδη κόπρον καὶ χρειάζεται καθαρόν! Ἀλλὰ αἱ ἠθικοπολῆται δὲν ἀποβάλλουν τὴν κόπρον. Χρειάζεται Ἡράκλειος ἐξερχόμενοι ἐκ τῆς Ὀδῆας Πύλης τῆς Ἐκκλησίας! Ποῦ ὅμως; Αἱ αὐτὸ τὸ ἔργον θὰ τὸ ἀναλάβῃ ἡ ὁργὴ τοῦ Θεοῦ, ἥτις ἐπέρχεται σιληρὰ καὶ ἀνελεήτως ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας.